

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен Василев

Членове: Христо Лазаров
Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000043 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца - „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК 831642181, чрез адв. П. срещу решение № 261388 от 10.10.2021г., по т.д. № 1960/2019г. по описа на СГС, т.о., VI-4 състав, с което са отхвърлени предявените осъдителни искове срещу „Премииум нет интернешънъл“ СРЛ, вписано в ТР на Република Румъния с № RO27392178 за сумата от 91 971,19 лева, представляваща непогасената част от дължимото възнаграждение по договор за взаимно свързване на обществени електронни съобщителни мрежи от 09.06.2014г., договор за терминиране на международни повиквания от 09.06.2014г., договор за взаимно свързване на обществени електронни съобщителни мрежи от 03.07.2014г. и договор за терминиране на международни повиквания от 03.07.2014г., съгласно фактури № № 62160719/2016г., 6210718/2016г., 62161324/2016г. и 62161325/2016г., както и за сумата от 26 793,93 лева, представляваща лихва за забава, считано от падежа по всяка от четирите фактури до 25.09.2019г. и е осъден да заплати на ответника съдебни разноски

от 6 000 лева.

Въззивникът/ищецът - „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД счита, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приложил разпоредбите на чл. 159, ал. 1 и ал. 2 от ЗЕС и неправилно е приел, че отношенията между страните се регулират на плоскостта на свободата на договарянето. Счита, че в изпълнение на решение на КРС от 23.06.2016г., цените на процесните услуги били нормативно изменени от регулиращия орган. БТК надлежно е публикувал на интернет страницата си приложимите цени за терминиране на трафик с произход извън ЕС и ЕИЗ, както и за повикванията без идентификация, които се прилагали спрямо всички негови контрагенти, считано от 07.07.2016г. На следващо място твърди, че била нарушена разпоредбата на чл. 20 ЗЗД при тълкуване на действителната воля на страните по договора. Счита, че страните са „преписали“ цените за терминиране на трафик, утвърдени с решението на КРС, но без да са препратили изрично към него. След отмяната на това решение, нормите на член 10.1 препращали към новата уредба, който довод останал необсъден от първоинстанционния съд. Счита, че съдът неправилно е тълкувал и принципите за прозрачност и равнопоставеност, уредени в чл. 167 и чл. 168 ЗЕС, според които липсвало правомощие за едностранно изменение на сключените договори. На следващо място твърди, че между страните било постигнато съгласие за изменение на договорните им отношения, с обективизирано в имейл от 29.06.2016г. изявление на БТК до ПНИ по реда на чл. 292 ТЗ. Счита за неправилен изводът на СГС, че в конкретния случай не намирала приложение разпоредбата на чл. 293, ал. 4 ТЗ, тъй като цял месец след получаване на новите цени от БТК, ответникът е получавал услугите и не е възразил срещу тях, като липсвало изрично противопоставяне за размера на цената, а единствено за началния ѝ срок. На следващо място твърди, че са необосновани изводите на съда относно неприложимостта на чл. 298 ТЗ, че договорът между страните не бил сключен при общи условия, които били станали част от неговото съдържание. Цените, обявени на интернет страницата на БТК имали характер на част от общи условия за взаимно свързване на мрежи. Счита, че в мотивите на обжалваното решение не бил направен задълбочен анализ на твърденията в исковата молба, че липсвало

оспорване на новите цени от ответника, а единствено имало възражение за началната дата за тяхното прилагане. На последно място твърди, че не били анализирани събраните по делото писмени доказателства, относно съдържанието на разменената между страните кореспонденция за приложението на новите регулации на КРС и относно изменението на цените по договора, което довело до неправилни правни изводи. Моли въззивния съд да отмени изцяло обжалваното решение и да постанови друго, с което да уважи предявените искове. Претендира разноски за въззивното производство в размер на заплатената държавна такса. В условията на евентуалност, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Въззиваемият/ответникът – “Премииум нет интернешънъл“ СРЛ е подал в срок отговор на въззивната жалба, чрез адв. Г.. Излага подробни доводи по всяко едно от твърденията на въззивника, които ще бъдат разгледани при съответното обсъждане на правните доводи във въззивната жалба. Счита въззивната жалба за неоснователна, а обжалваното решение за правилно и законосъобразно и моли да се потвърди от въззивния съд. Претендира разноски за въззивното производство.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част.

Софийският апелативен съд, след преценка на доказателствата по делото и като съобрази доводите в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка от доказателствата по делото, че между страните има сключени четири договора - за взаимно свързване на обществени електронни съобщителни мрежи от 09.06.2014г., за терминиране на международни повиквания от 09.06.2014г., за взаимно свързване на обществени електронни съобщителни мрежи от 03.07.2014г. и за терминиране на международни повиквания от 03.07.2014г. Страните са уговорили, че осъществяват взаимно физическо и логическо свързване на своите мрежи срещу цена, определена в приложения към договорите (Приложение № 3 за договора от 09.06.2014 г. и Приложение № 8 за договора от 03.07.2014 г.), а с договорите за терминиране ищецът се

задължил да предоставя на ответника услугата „терминиране на международни повиквания“, в точки съгласно договорите за взаимно свързване срещу определена в договорите цена, съобразно действащите към този момент решения на КРС. На 23.06.2016 г. са приети решение № 356 и решение № 357 на КРС, с които били отменени специфични задължения на ищеца и прилагането на разходоориентираните цени е продължено само по отношение на национални повиквания и повиквания с произход държави от ЕС/ЕИЗ (чл. V.6.4), а по отношение на повиквания с произход държави извън ЕС/ЕИЗ и повиквания без идентификация на линията на викация, е определено да се прилагат свободно установени от оператора цени, които да бъдат публикувани от него на интернет-страницата му (чл. V.6.5). С т. V.2.3. от решение № 357/23.06.2016г. ищецът бил задължен в 14-дневен срок да публикува и актуализира на официалната си интернет страница информация за цените на предлаганите от него услуги. С електронно писмо от 29.06.2016г. ищецът е уведомил ответника, че считано от 07.07.2016г. ще прилага посочените в писмото цени за терминиране на повиквания с произход страни от и извън ЕС/ЕИЗ и на 08.07.2016г. му е изпратил проекти на допълнителни споразумения за изменение на процесните договори и актуализиране на цените. В отговор от 21.07.2016 г. ответникът е заявил, че не приема посочената в допълнителните споразумения клауза за едностранно изменение на цените, което да действа след публикуването им в сайта на оператора, и че счита за необходимо промяната в цената да се извършва чрез допълнителни споразумения. Ответникът е заплатил съответната част от фактурираните цени, съобразно договора и при условията на определените от КРС ценови ограничения.

Предмет на правния спор между страните по делото, е дали след отпадане на регулираните цени за предоставени услуги за процесния период, ищецът може едностранно да ги изменя без съгласието на ответника и въпреки неговото изрично противопоставяне.

Процесните договори са сключени между страните, на основание чл. 159, ал. 1 вр. с ал. 2 от ЗЕС. Операторите са договорили достъп и взаимно свързване при условията на свободно договаряне и съобразно цените определени от КРС, действащи до 23.06.2016г. След тази дата е отпаднало ограничението на цените и страните по делото могат свободно да договарят тяхното изменение, прекратяване, разваляне или отмяна по взаимно съгласие,

на основание чл. 20а, ал. 2 ЗЗД.

Според настоящия съдебен състав, не е налице хипотезата на чл. 20а, ал. 2, пр. последно от ЗЗД, тъй като липсва законова разпоредба, която да предвижда правото на ищеца едностранно да променя цената по вече сключен договор за предоставяне на процесните услуги на ответника. Отпадането на нормативно определена цена от регулаторния орган, не може да има за правна последица нейното едностранно и/или произволно определяне, както и възникване на обвързващо задължение за насрещната страна, както неоснователно счита ищецът. Още повече, че такова право би следвало да възникне и за другата страна по договора, която едностранно да заяви намаляване на договорената цена за предоставената услуга.

Невярно е твърдението на ищеца, че страните са „преписали“ цените за терминиране на трафик, утвърдени с решението на КРС, но без да са препратили изрично към него, както и че след неговата отмяна, нормите на член 10.1 препращали към новата уредба. В чл. 10.1. от договора такова препращане няма, както и по делото няма твърдение за наличието на уговорка между страните, която да урежда случай за евентуално изменение на цените по договорите при евентуално отпадане регулирането на така определените цени.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че първоинстанционният съд неправилно е тълкувал принципите за прозрачност и равнопоставеност, уредени в чл. 167 и чл. 168 ЗЕС. Обявяването на цените на ищеца имат за цел да се даде публичност на цените на съответния оператор за предлаганите услуги, което предварително да осигури правото на информиран избор на всички евентуални купувачи спрямо предлаганите цени за същите услуги и от останалите оператори в страната, както и да решат дали да ползват или да не ползват такива услуги.

Законосъобразни и правилни са изводите на първоинстанционния съд, че страните са обвързани от действащи договори и престирането на уговорената услуга, съответно нейното приемане е извършено именно въз основа на тях и съобразно действително договорените условия и цени. Освен това, ищецът е продължил да предоставя услугата въпреки категоричното противопоставяне на ответника за заплащане на новата увеличена цена, вместо да упражни правото си да ги развали, поради хипотетично

неизпълнение на задължението от страна на ответника.

Законосъобразни и правилни са изводите на първоинстанционния съд, че разпоредбата на чл. 293, ал. 4 ТЗ е ирелевантна в процесната хипотеза, поради обстоятелството, че между страните по договора липсва постигнато съгласие.

В настоящия случай разпоредбата на чл. 298 ТЗ не намира приложение, тъй като процесните договори не са сключени при общи условия, а е налице твърдение за право на едностранно изменение на вече сключен договор, за което ищецът няма законово основание. Освен това, дори и да имаше общи условия, а то няма такива, новите цени са били незабавно оспорени от ответника и не биха породили действие, съгласно разпоредбата на чл. 298, ал. 1, т. 2 ТЗ. Още повече, че в този случай щеше да е налице несъответствие между уговореното от страните и общите условия, поради което евентуално би била налице хипотезата на чл. 298, ал. 3 ТЗ.

Ирелевантни за това производство са твърденията на ищеца, че приложение следвало да намерят разпоредбите на чл. 291 ТЗ и чл. 299 ТЗ, поради обстоятелството, че няма публично предложение за сключване на сделка и страните не са предвидили трето лице да определя отделни уговорки от процесния договор. Процесуалният представител на ищеца, неправилно смесва законоустановените правомощия върху същественото съдържание на договора от КРС и уговорка от трето лице.

Поради неоснователността на главните иски в общ размер на 91 971,19 лева, досежно своята акцесорност, неоснователни са и исковите претенции за заплащане на обезщетение за забавено изпълнение върху главницата в общ размер на 26 793,93 лева и за периода от падежа на всяка фактура до 25.09.2019г.

Първоинстанционният съд не се е произнесъл по искането за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане, поради което това искане не е предмет на въззивното производство.

Предвид изхода на правния спор, въззиваемата страна има право на разноски, за което са представени доказателства, че адв. възнаграждение в общ размер на 8 194,93 лева е договорено и реално заплатено по банков път. Основателно е възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното

адвокатско възнаграждение от въззиваемия за въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК. Във въззивното производство не са събрани доказателства, подаден е писмен отговор на въззивната жалба и е проведено едно открито съдебно заседание с явяване на упълномощен процесуален представител на ответника. Всички фактически твърдения и правни доводи на страните във въззивното производство, се свеждат до преповтаряне на вече изложените такива в първоинстанционното производство, които са кратко, ясно и изчерпателно разгледани, и обсъдени в обжалваното решение. Следователно претендираното възнаграждение следва да бъде намалено до минималния размер от 3 905,30 лева, изчислен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 5 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложеното обжалваното решение е законосъобразно и правилно, и следва да бъде потвърдено с препращане в останалата част към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл. 272 ГПК.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261388 от 10.10.2021 г., п о т д. № 1960/2019 г. по описа на СГС, т.о., VI-4 състав, с което са отхвърлени предявените иски от „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК 831642181 срещу „Премииум нет интернешънъл“ СРЛ, вписано в ТР на Република Румъния с № RO27392178 за сумата от 91 971,19 лева, представляваща непогасената част от дължимото възнаграждение по договор за взаимно свързване на обществени електронни съобщителни мрежи от 09.06.2014 г., договор за терминиране на международни повиквания от 09.06.2014 г., договор за взаимно свързване на обществени електронни съобщителни мрежи от 03.07.2014 г. и договор за терминиране на международни повиквания от 03.07.2014 г., съгласно фактури №№: 62160719/2016 г., 6210718/2016 г., 62161324/2016 г. и 62161325/2016 г., както и за сумата от 26 793,93 лева, представляваща лихва за забава, считано от падежа по всяка от четирите фактури до 25.09.2019 г.

ОСЪЖДА „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК 831642181 да заплати на „Премииум нет интернешънъл“ СРЛ, вписано в ТР на

Република Румъния с № RO27392178 сумата от 3 905,30 лева,
представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от
връчването му на страните и при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____